

Pieni Paavo Pussirotta

Pieni Paavo Pussirotta,
meni leikkimään pihalle,
kotikannon seutuville,
kiven valtavan likelle.
Aivan alle suuren tammen,
lehvä in varjoihin haluten.

Tuli Taisto Tammihiiri,
sanoi Paavolle pahasti:
- Kuulehan nyt pussimassi,
täältä kauaksi katoa,
olethan niin kummallinen,
pussin penkoja mokoma,
en mä siedä tuollaisia,
oman tammeni lähellä.

Katsoi Paavo Pussirotta,
pientä Taistoa sanoen:
- Miksi siinä pullistelet,
kovin varreltas mitätön,
minkäs mahdat voimakkaille,
lupaa suuret, ei kysele,
mutta yhdessä kai voimme
olla turva toisillemme.
Neljä korvaa huomioipi
aivan pienenkin risauksen,
neljä silmää huomaamassa
vaarat paljonkin paremmin.
pitää voimme ystävinä,
huolta toinen toisistamme.

Sanoo Taisto Tammihiiri:
- Yksin on pian pulassa,
susi koittaa konstejansa,
kettu pettävi pahasti.
Ollaan aina kumppaneita,
niin voi vaaratkin vähetä.

Vaara vaanii viidakossa

Pieni Paavo Pussirotta,

metsän polkua potalsi,
kammotti niin kauheasti,
kauhu kurkussa kuristi,
tuntui turhan tympeältä,
häätä hermoja kiristi.

Oli lähtenyt lähelle,
siihen toisen tammen luokse,
etsimään vähän evästä,
sopivia syömisiä.
Nälkä vatsassa valitti,
mourahteli moittivasti.

Yhä kauemmas yritti,
huomannut ei joutuvansa
yhä kauemmas kotoa,
tanterilta niin tutuilta,
kunnes huomasi kamalat,
silmit suuret kiilumassa.

Pieni Paavo Pussirotta,
peloissaan vähän valitti,
katsoi suuntaa suunnitellen
turvahan kotipihalle.

Mutta minnekä menisi?
Vaara vaanii viidakossa,
peto pensaitten takana,
häijyt hampaat haukahtavat,
hukka kohta jo perivi,
pian jo surma saapumassa.

Kaivoi Paavo Pussirotta
mahapussista patukan,
väkevintä pippuria,
sekä purtilon punaisen.

Otti pippurin tulisen,
pölyksi sen hienonteli,
patukalla sen pusersi
purtilossa pienemmäksi.

Hukka Hirmuinen Hutale,
katsoo silmät hehkuvana,
joko nappaisi mokoman
pussirotan roikkumasta.

Paavo pussirotta

Kirjoittanut Oiva Pennanen

Kieli riippui roikaleella,
silvät säihkyen sähisi,
maata raapi kynsillänsä
murhaavasti jo murahti;

tuli Paavoa lähelle.

Pölyn heitti pussirotta
Hukan Hirmuisen nenälle,
pahan ketkun kuonon päälle.
Mikä aivastus, ahistus,
haukkoi hukka henkeänsä,
piiloon puikahti ketale,
Paavo pääsi pintehestä.

Huomas Paavo Pussirotta:
- Paras seikkailla kotona,
muualla on katsottava,
vaaran paikat väisteltävä,
jottei ei sattuma satuta
eikä kauhut kurkistele.

Kirahvi kahveli

Nauroi pilkaten apinat,
keskenänsä kertoilivat,
sekä juoruina huhusi,
tuota seikkaa kummallista,
suurta ihmettä peräti,
miksi kunnon Kahvelilla,
kaula pitkä ja koruton?
Miten passaa kauluspaidat,
miten solmion sovitat?

Kävi Kahveli kylässä
muotitaiteilijan luona,
kertoi murheensa hänelle,
surkeuttaan surkutteli!
Kertoi pulmasta pahasta,
pitkän kaulan ongelmasta.
Paljon keinoja kyseli,
konstit kaikki tiedusteli.

Sitten sattuikin somasti,
suuriin juhliin kutsuttihin

myöskin Kahveli kirahfi,
kera tyttöystävänsä!
Sinne viidakon sisälle,
akaasian oksain alle.

Iski päällensä paniikki,
kokeili jo kaikenlaista,
sitoi kaulalle rusetin,
sovitteli solmioita.
Tuskin paikallaan pysyivät,
pyörivät vain ympäriinsa.
Kahvelin olo pahentui,
masennus jo synkkä iski.

Sitten mietti, jo välähti
päässä tuuma oivallinen,
täytyy maalata rusetit
kaulaan riemunkirjavina.

Maalit hommasi koreat,
pensseliä kaikenlaista,
kaikki maalarin tavarat.
Tikapuita tarvittihin,
työssä varmasti avuksi.

- Kukas maalari sopiva?
Kahveli näin tuumiskeli,
kellä taitoa käsissä,
kenellä on tarkka silmä
että hoksaapi sopivat
sävytellä maalit varmat.

Oli Paavo Pussirotta
aivan taitava tekijä,
tikapuita pitkin nousi,
aivan poskea tavoitti.
Maalas kaulaan solmioita
värein kirkkahin vetäisi,
punaisia, keltaisia,
jopa mustaakin välillä.
Värikkäänä kaula hohti,
oli Kahveli komea.

Kelpas mennä juhlimahan,
eipä solmiot rutussa,
pulma pieni ratkaistuna,

Paavo pussirotta

Kirjoittanut Oiva Pennanen

aivan helpotti oloa.
Huuliansa nuoleskellen,
tyytyväisenä hymyili.